

ARVÈDSE

J'ero vnù sì a 'mprendi nòstr lengage:
com'a s'ëscriv e 's les an piemontèis.
Tuti i disìo: "Da sì a pòchi mèis
saroma 'n grado 'd fene 'n bon usage".

Fin dal prènsipi però a l'è capisse
ch'a l'era nen la scòla ch'i pensavo,
con le lesson che noi s'imaginavo
fàite 'd quadern, ëd piume e d'esercissi.

Soma arcorzusse ch'a l'era n'àutr afé
quand che 'l Magister l'ha tacà a parlesse:
ël nòstr ësguard l'ha 'ncaminà a slarghesse
e 'n sj'orisont dël cheur l'è 'ndà a volé.

Soma trovasse a 'ndé për n'autra via
'ndoa 's respira l'anima dla gent;
l'oma scotalo lesi, tuti atent,
che l'òm l'è fàit ëdcò ëd poesia.

L'ha fane ven-i 'l lucid drint'a j'eu
pì che na vòlta soma stà 'ngossà,
l'ha dane man, mostrand 'doa l'è la stra,
come 'n bon pare a fa con ij so fieuj.

L'ha daje fond a tut ël so bagage
ëd conossense, amor e serietà,
con ël candor ëd quand l'era masnà,
con la richëssa dël ver gran pèrsonage.

Certo, quaidun l'ha 'dcò 'mparà a scrivi,
ma a 's ponto sì l'ha n'importansa zero.
Pitòst dovoma dì: "Camillo Brero,
noi 't ringrassioma, it l'as mostrane a vivi".

Riccardo Stella

(Avril 1983)